

מונולוג של גילי נתנאל

הזכייה? רגע הזכייה היה כזה מבוכלב. התחלתי לבכות. אני לא מתבייש כיום שככיתי. אחר-כך התנפלו עלי עיתוני אים, ולפני שהספקתי להתאושש — כולם התפורו. לא, גם איש מהמתחרים לא טילפן לברך. קראתי על הרוגז איד. ילד גנב את ההצגה! לא נעלבתי. נו, מה רצית שירגידו ידעתי שכך יגיבו. אנשים מבוגים רים עובדים, עובדים ועובדים, ופתאום בא איזה ילד וגונב את ההצגה. קחי, למשל, את אבי טולדנו. הוא

אני שר מגיל 4. תחילה שרתי בכית. אחר-כך — התחלתי לשיר בחוץ. הייתי אז בן 7. אבל זה רק תחביב. בכיתה אני יודע בתור אחד שידע לשיר וגם לחקות. לא חשבת ללכת לקדם-אירוויזיון. חשבנו להפיק את השיר, שכתב שייקה פייקוב, ברדיו. פתאום זה התקבל לקדם-אירוויזיון. כן, הופתעתי. בעצם אף-אחד לא הרדיע לי על כך שהשיר התקבל לתחרות. אכא ואמא שמעו עלייך, אבל לא היו בטוחים. הם לא רצו כנראה שאתאכזב.

בכיתה? אנחנו שלושה אחים ואחיות: אחות בת 22, אח בן 20 ואני בן 12. אבא עובד כמנהל-חשבונות ויועץ-מס, תכתי — מורשה. אמא עוזרת לו. מאז הזכייה הם מתייחסים אלי כרגיל, רק מסננים לי את הטלפונים. אין ברירה. חוץ מזה, לא השתניתי. רק הטלפונים, אבל זה יירגע. ברחוב מזהים אותי: גם בראשון-לציון (מקום מגוריו), אבל גם בתל-אביב. אני מקבל הרבה טלפונים מילדות. חלק נחמדות, אבל חלק סתם עושות את זה בשביל לצחוק, לעצבן.

"לא נכון שזכיתי

מכפני שאני יליד!"

כיה לי מאז הזכייה, אבל אני קצת עייף.

● קאריירה: "להקליט? זה מעייף..."

תמיד החלום שלי היה להופיע בסינמה-למסיבה. זה היה החלום הכי גדול שלי, ופתאום הגעתי לדבר גדול יותר — האירוויזיון. כן, אני מייצג את מדינת-ישראל! אני מקווה לייצג את המדינה בכבוד. האם זהו אירוע חשוב? לישראלים — זה חשוב, ואני מרגיש כאילו אני מייצג את כל הישראלים. כן, אני יודע שאומרים על התחרות הזאת שהיא מיסחרית, אבל הפעם היו כמה שירים על רמה: השיר של להקת חלב-ודבש, השיר של אבי טולדנו. לא היו שירים תזדמנה, רווקא לא.

"אנחנו לא הורים דוחפים!"

יש וישנה, אמא של גילי, עומדת ומגהצת תוך כדי השתתפות עירנית בראיון עם הבן הכוכב. מדי פעם קוטעים את השיחה (ואת הגיהוץ) צילצולי-טלפון, שתדירותם מעצבנת את בני-הבית:

"מאז התחרות", היא מתלוננת בנימה הרחוקה מלהזכיר תלונה, "הורדנו בכלל שמופת של טלפון אחד וחברנו רק את השני. חשבנו שמכיוון שזה מיספר-טלפון חדש — לא ידעו... אנחנו לא עומדים בזה. לפעמים אנחנו נשברים ומחברים בחזרה. אולי, בכל זאת, מישהו צריך גם אותי ואת בעלי..."

האם מאז התחרות נתקלה גם בביקורת, המופתנית תמיד אל הורים של "ילדי-פלא"?

"האמת היא שלא חשבנו שזה יגיע כל-כך רחוק. שניקה פייקוב כתב לו שיר, והיה מסוכסם שאם זה יישמע טוב — חברת הד-ארצי תפיק עם גילי תק-"

ליט. כל העניין נועד להיות מין בדיקה. בעלי ואני מאוד רחוקים מההורים הדוחפים, שאת מדברת עליהם. אנחנו לא דוחפים. אנחנו בכלל לא בכיוון הזה. אי-אפשר לבלום לאנשים את הפיות, או להגיב על כל מה שאנשים אומרים.

"ידענו שיזכרו. ידעתי שלמחרת התחרות — לא האמנתי שהוא יזכה! זה נשמע לי דימיוני! — אבל ידעתי שיצביעו עליו ברחוב ויגידו: הנה הילד שהוריו דחפו אותו... מה את חושבת, שלא לקחתי את זה בחשבון? כשקראתי בעיתונים מה שאמרו אבי טולדנו, אהוד מנור ואחרים — מאוד התרגזתי."

בכל זאת, למרות שלא צפתה עד היכן יתגלגלו הדברים, היא מיוונה את גילי לעבר הפקת תקליט. "כל מה שרצינו הוא להפיק לו תקליט לפני שיתחלף לו הקול, שישאר לו למזכרת."

יום אחד הלכתי לחברים, והם סיפרו לי שקראו בעיתון על זה שהשיר שלי בתוכו. לא האמנתי. חשבת שהם עובדים עלי. התקשרתי ישר עם אבא שלי. אז נודע לי. עשינו חזרות בערך חודש לפני התחרות. החזרות היו בסדר, לא לחוצות. כמה פעמים כשבו? אה... ארבע פעם מים. (ויכוח עם האבא, שקוטע אותו: "מה פתאום? הגזמת! אולי פעמיים...") גילי לא נכנע: "היה איוה שבוע של ארבע!"

לא פגשתי את המתחרים שלי עד התחרות. כמה מהם חיכו לעברי, אבל אחרים בכלל לא ניגשו. לא הרגשתי שהם חושבים שיש לי צ'אנס. גם אני לא חשבת שאזכה. הימרת על האחיות יוספי (האחייניות של עופרה חזה). האם המתחרים שלי ניגשו אלי אחרי

גילי עם חברתו איילת, אני נאה בזה שהיא יפהו ברור שאני נאהו.